

Намѣстницѣтъ Орхановы прѣвзехъ твърдыята Семендрія, два часа далечъ отъ Искюдаръ, пріятното прѣдградіе на Цариградъ; послѣ твърдыята Айдосъ и венчки градовце и твърдѣли, които съставяхъ пояса на тѣзъ голѣма столица отъ Никомидійскія-Заливъ до Черно-Море, догдѣ най-послѣ и Никомидія паднѣ подъ властѣта на Османцѣтъ (1337, 722).

Орханъ, като съгледа че введената редовность въ войската бѣше отслабила буйната дързость и юнашкото прѣхласванье, които до тогазъ насърдахъ войскаритѣ му, за да подпали и поддържи за винѣги тѣзъ воинственна дѣятельность, намысли да направи едно съсловіе исклучително войнишко, съставено отъ чужденцы, което да задава страхъ и на непріятелиа отъ вѣнъ и на немирницѣтъ отъ вѣтрѣ.

Въ новото войскарство са написахъ все млади момцы, поробени въ честитѣ нападанія, които бѣхъ правени по европейскитѣ брѣгове и по островитѣ. Проповѣдѣта отъ една стърна и доброто съ тѣхъ обхожданье отъ друга, правяхъ тѣзи млади да приематъ твърдѣ лесно мюсюманската вѣра.

За да утвърди туй войнишко устройство, Орханъ заведе младитѣ си войници при единъ дервишъ, на име Хаджи Бекташъ, който живѣше въ околноститѣ на Амасія, и му попроси да ги благослови и да имъ даде прѣпорецъ и названье. Шенкѣтъ, като сложи върху главата на одного отъ войницѣтъ рѣжава на дрѣхата си, каза: «Името на този отрядъ да е Ени-чиракъ (новъ войникъ); лицето му да бѣде блѣскаво, рѣката му тѣжка, сабыята му остра, стрѣлата му пронизителна! На трѣгванье да намѣрва побѣда, на връщанье вѣстѣржествованье. Върви!»

Въ споменъ на туй благославянье, войнишката отъ бѣла вълна капа на войскаритѣ са уголѣми отзадъ съ една частичка платно, което прѣдставяше нѣкакъ обвиснѣлия рѣжавъ на дервишина.

Защото новото войскарство са храняше отъ Султана, то пріе за отличителенъ знакъ котела (казана), който слу-